

таких доказів, так як, виникає проблема їх збереження, через проникнення вірусу до комп'ютеру, не вчасно спрацьована або зовсім не спрацьована система збереження документів та постійна необхідність захисту інформації від несанкціонованих змін.

Список використаних джерел:

1. Цивільний процесуальний кодекс України URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15#n6860> (дата звернення 26.10.2021)
2. Каламайко А. Ю. Місце електронних засобів доказування та окремі питання їх використання в цивільному процесі. Право та інновації. 2015. № 2 (10). С. 127–132.
3. Закон України «Про електронні документи та електронний документообіг» URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/851-15#n41> (дата звернення 27.10.2021)
4. Дрогозюк К. Б. Сучасні джерела доказування в цивільному процесі України та Франції. Право і суспільство. 2016. №1. С. 61
5. Петренко В. С. Електронні докази як елемент інформаційних технологій у цивільному судочинстві. 2018. № 1(1). С. 112.

МОРОЗОВА Вікторія,

здобувач вищої освіти третього курсу
факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

РЕЗВОРОВИЧ Кристина,

кандидат юридичних наук,
завідувач кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

**ДЕЯКІ ПИТАННЯ ІНСТАНЦІЙНОЇ ПОБУДОВИ СУДІВ ЗАКОНОМ
УКРАЇНИ «ПРО СУДОУСТРІЙ І СТАТУС СУДДІВ»**

Ухвалення Закону України No 1402-VIII від 2 червня 2016 року "Про судоустрій та статус суддів" дозволило оновити судову систему держави. Науковий інтерес до вивчення нових положень цього нормативного акта можна виявити, зокрема, у роботах І.Ф. Ковалю та О.І. Попова [1, с. 19-23, 30-33]. Можливість розгляду справи місцевими судами у першій інстанції та перегляду рішень цього суду в апеляційному порядку залишається відкритим, так само як і перегляд судових рішень має розглядати Верховний Суд України, динаміку розвитку цивільного процесуального права на практиці було вивчено В. Комаровим . З одного боку, законодавець скасував

функцію Вищого спеціалізованого суду з розгляду цивільних та кримінальних справ, але з іншого боку, Верховний суд України виконує функцію суду як відповідні касаційні суди різних юрисдикцій.

Тому слід зазначити встановлене законом обмеження предмета контролю за окремими категоріями цивільних справ. Нововведенням Закону України "Про судоустрій та статус суддів" є запровадження двох спеціалізованих вищих судів - Вищого суду з питань інтелектуальної власності та Вищого антикорупційного суду. До завдань зазначених органів судової влади входить здійснення правосуддя у першій інстанції у справах, встановлених процесуальним законодавством, а також аналіз судової статистики, вивчення та узагальнення судової практики та інформування Верховного Суду України про результати такого узагальнення. Перелік завдань вищезгаданих судів не є вичерпним, оскільки п. 3 ч. 1 ст. 32 зазначеного закону передбачає можливість виконання інших завдань. Характеризуючи особливий правовий статус Вищого суду інтелектуальної власності, І.Ф. Коваль справедливо вказує на відсутність законодавчо закріпленого механізму скасування рішень суду [1, с. 19-23], оскільки ні вказаний закон, ні процесуальне законодавство не передбачають негайного перегляду актів спеціалізованих судів. На мою думку, такий правовий підхід суперечить одному з основних засад судової влади, а саме праву оскаржити та у встановлених законом випадках опротестовувати судові рішення (п. 8 ч. 1 ст. 129 Конституції України).

При голосуванні щодо можливості відправлення правосуддя Великою Палатою Верховного Суду України законодавець чітко не визначив завдання цього колегіального органу щодо перегляду рішень спеціалізованих судів. Частина 2 статті 45 Закону України "Про судоустрій та статус суддів" передбачає, що Велика Палата Верховного Суду діє як порівняльний орган у справах, встановлених законом для забезпечення рівного застосування правових норм судами, що порівнюють, також діє як апеляційний суд у справах, ухвалених Верховним Судом у першій інстанції.

Враховуючи викладене, слід звернути увагу законодавця на необхідність нормативного закріплення апеляційних та касаційних скарг на рішення вищих спеціалізованих судів, діяльність яких встановлена Законом України "Про судоустрій та статус суддів" № 1402-VIII від 2 червня 2016 року. Нездатність забезпечити можливість скасування та виконання рішень суду першої інстанції відразу після їх винесення може стати предметом обґрунтованої критики з боку міжнародних судових установ, юрисдикція яких визнана нашою державою [3].

Список використаних джерел:

1. Гусаров К. В. Цивільний процес на зламі століть: зб. матеріали наук.-практ. конф., присвяч. 50-річчю заснування каф. цив. процесу. Харків, 2016. с. 204-205
2. Комаров В. В. Цивільне процесуальне законодавство у динаміці розвитку та практиці Верховного Суду України: підручник. 2012. 107 с. URL: <https://library.nlu.edu.ua> (дата звернення 27.10.2021)

3. Гусаров К. В. Окремі питання легітимності рішень Вищого Адміністративного суду України в практиці Європейського суду з прав людини // Актуальні правові та організаційні проблеми публічного управління та судочинства. НДІ приватного права і підприємства НАПрН України. URL: http://www.nvppp.in.ua/vip/2018/6/tom_1/6-1_2018.pdf. (дата звернення 27.10.2021)

МОРОХІНА Каріна,

здобувач вищої освіти другого курсу
факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник:

ЮНІНА Марина,

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільного права
та процесу Дніпропетровського
державного університету
внутрішніх справ

ПОХОДЖЕННЯ ЮРИДИЧНОЇ ОСОБИ: ТЕОРІЯ ФІКЦІЇ

Розкриття сутності походження юридичної особи потрібно розпочинати з історії розвитку поглядів на цю категорію в праві. Шлях до розкриття її сутності повинен бути диференційним, залежно від того, про яку організаційно-правову форму і навіть про яку конкретно юридичну особу йдеться, а множина теорій юридичної особи не тільки не заважає, а навпаки, допомагає обслуговувати потреби цивільного обороту [1].

Саме з римського права бере початок “штучна особа”, а саме юристи Римської республіки Марціан, Алфен та Ульпіан звернули увагу на те, що майно, права та обов'язки можуть належати не окремій людині або групі осіб, а створений ними певній організації. Але сама ідея юридичної особи не отримала значного розвитку в римському праві. З цього приводу Л. Дорн писав: «Римляни були дуже обережними, щоб застосовувати термін «юридична особа» [2].

В цивільному праві розглядається 4 групи теорій походження “юридичної особи”: теорія фікції, або уособлення; теорія персоніфікованого майна; теорії, що не визнають самостійного значення юридичної особи як суб'єкта права; теорії, що заперечують реальність юридичної особи як суб'єкта права. Розглянемо одну з них, а саме “теорію фікції”.

Теорія уособлення, або іншими словами теорія фікції, що панувала в Середні віки за підтримки церкви, стала для К. Ф. Савіньї, основою для теорії про юридичних осіб. Вчення Савіньї полягає в наступному, що первісне